Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Tiende Udvidede Afdeling)

22. januar 2025*

»Den Økonomiske og Monetære Union – bankunionen – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber – Den Fælles Afviklingsfond (Afviklingsfonden) – afgørelse fra Afviklingsinstansen om beregning af ex ante-bidrag for bidragsperioden 2019 – artikel 12 og 14 i delegeret forordning (EU) 2015/63 – begrebet »ændring af status« – institutsikringsordning – ulovlighedsindsigelse«

I sag T-498/19,

Banco Cooperativo Español, SA, Madrid (Spanien), ved advokaterne D. Sarmiento Ramírez-Escudero og J. Beltrán de Lubiano Sáez de Urabain,

sagsøger,

mod

Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) ved M. Rius Riu og C. De Falco, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne B. Meyring, F.B. Fernández de Trocóniz Robles, T. Klupsch og S. Ianc,

sagsøgt,

støttet af

Europa-Kommissionen ved A. Steiblytė, P. Němečková og D. Triantafyllou, som befuldmægtigede,

intervenient,

har

RETTEN (Tiende Udvidede Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Kornezov, og dommerne E. Buttigieg, G. Hesse, D. Petrlík (refererende dommer) og L. Spangsberg Grønfeldt,

justitssekretær: fuldmægtig S. Jund,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: spansk.

efter retsmødet den 9. juli 2024,

afsagt følgende

Dom

1 Med søgsmålet anlagt i henhold til artikel 263 TEUF har sagsøgeren, Banco Cooperativo Español, SA, nedlagt påstand om annullation af afgørelse SRB/ES/2022/47 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) den 8. august 2022 om tilbagetrækning af Afviklingsinstansens afgørelse SRB/ES/SRF/2019/10 af 16. april 2019 om ex ante-bidrag for 2019 til Den Fælles Afviklingsfond (Afviklingsfonden), for så vidt som den vedrører de institutter, der er nævnt i bilag I til afgørelsen, og beregner disse institutters ex ante-bidrag for 2019 til Afviklingsfonden (herefter »den anfægtede afgørelse«), for så vidt som den vedrører sagsøgeren.

Tvistens baggrund og faktiske omstændigheder efter sagens anlæg

2 Sagsøgeren er et kreditinstitut med hjemsted i Spanien. Instituttet er medlem af Banco Cooperativos institutsikringsordning, som Banco de España (den spanske nationalbank) gav tilladelse til i marts 2018 i henhold til artikel 113, stk. 7, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT 2013, L 176, s. 1).

3 Ved sin afgørelse SRB/ES/SRF/2019/10 af 16. april 2019 om beregning af ex ante-bidrag for 2019 til Afviklingsfonden (herefter »den oprindelige afgørelse«) fastsatte Afviklingsinstansen i henhold til artikel 70, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1) ex ante-bidragene til Afviklingsfonden (herefter »ex ante-bidragene«) for året 2019 (herefter »bidragsperioden 2019«) for de institutter, der er omfattet af bestemmelserne i den nævnte forordnings artikel 2, sammenholdt med dens artikel 67, stk. 4 (herefter »institutterne«), herunder sagsøgeren.

4 Ved opkrævningsmeddelelse af 29. april 2019 pålagde Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, omstruktureringsfond for banker, Spanien) i sin egenskab af national afviklingsmyndighed, jf. artikel 3, stk. 1, nr. 3), i forordning nr. 806/2014, sagsøgeren at betale ex ante-bidrag for bidragsperioden 2019 som fastsat af Afviklingsinstansen.

5 Den 8. august 2022 vedtog Afviklingsinstansen den anfægtede afgørelse, hvorved den trak den oprindelige afgørelse tilbage og erstattede den. Ifølge 15.-18. betragtning til den anfægtede afgørelse havde denne til formål at afhjælpe den begrundelsesmangel, som Afviklingsinstansen havde konstateret efter dom af 15. juli 2021, Kommissionen mod Landesbank Baden-Württemberg og Afviklingsinstansen (C-584/20 P og C-621/20 P, EU:C:2021:601), og kendelse af 3. marts 2022, Afviklingsinstansen mod Portigon og Kommissionen (C-664/20 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2022:161), og af 3. marts 2022, Afviklingsinstansen mod Hypo Vorarlberg Bank (C-663/20 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2022:162).

6 Den 19. september 2022 modtog sagsøgeren meddelelsen om den anfægtede afgørelse.

7 Sagsøgeren og Afviklingsinstansen er uenige om, hvilke forhold der skal lægges til grund ved beregningen af sagsøgerens ex ante-bidrag for bidragsperioden 2019. Sagsøgeren er navnlig af den opfattelse, at Afviklingsinstansen burde have taget hensyn til instituttets deltagelse i en institutsikringsordning i 2018, hvilket den ikke gjorde.

Den anfægtede afgørelse

8 Den anfægtede afgørelse består af et dokument, der, for så vidt angår sagsøgeren, er ledsaget af fire bilag.

9 I dokumentet med den anfægtede afgørelse beskrives processen for fastsættelse af ex ante-bidrag for bidragsperioden 2019, som finder anvendelse på alle institutter.

10 I den anfægtede afgørelses afsnit 6 fastsatte Afviklingsinstansen nærmere bestemt det årlige målniveau, der er omhandlet i artikel 4 i Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/81 af 19. december 2014 om ensartede betingelser for anvendelsen af forordning nr. 806/2014 for så vidt angår ex ante-bidrag til Afviklingsfonden (EUT 2015, L 15, s. 1), for bidragsperioden 2019 (herefter »det årlige målniveau«).

11 Afviklingsinstansen forklarede endvidere, at den havde fastsat det årlige målniveau til en ottendedel af 1,15% af de dækkede indskud i alle institutter i 2018, således som det var opnået på grundlag af de data, som indskudsgarantiordningerne havde indberettet i henhold til artikel 16 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).

12 I den anfægtede afgørelses afsnit 7 beskrev Afviklingsinstansen metoden til beregning af ex ante-bidrag for bidragsperioden 2019.

13 I den anfægtede afgørelses afsnit 7 forklarede Afviklingsinstansen ligeledes, at andre institutter end dem, der betalte et fast bidrag henset til deres særlige karakteristika, skulle betale et ex ante-bidrag justeret efter deres risikoprofil, som Afviklingsinstansen havde fastsat i henhold til de følgende trin.

14 På det første trin beregnede Afviklingsinstansen i overensstemmelse med artikel 70, stk. 2, andet afsnit, litra a), i forordning nr. 806/2014 det årlige basisbidrag for hvert institut, der baseres pro rata i forhold til det omhandlede instituts passiver eksklusive kapitalgrundlag og dækkede indskud (herefter »nettopassiver«) i forhold til de samlede nettopassiver for alle de institutter, der er meddelt tilladelse på alle de medlemsstaters område, der deltager i den fælles afviklingsmekanisme. I overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 fratrak Afviklingsinstansen visse typer passiver fra instituttets nettopassiver, som skulle tages i betragtning ved fastsættelsen af dette bidrag.

15 På det andet trin af beregningen af ex ante-bidraget justerede Afviklingsinstansen det årlige basisbidrag baseret på det pågældende instituts risikoprofil i overensstemmelse med artikel 70, stk. 2, andet afsnit, litra b,), i forordning (EU) nr. 806/2014.

16 Endelig beregnede Afviklingsinstansen det enkelte instituts ex ante-bidrag ved at fordele det årlige målniveau mellem alle institutter på grundlag af forholdet baseret på det årlige basisbidrag justeret efter risikoprofilen.

Parternes påstande

17 Sagsøgeren har i det væsentlige i sit seneste skriftlige indlæg nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.

– Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

18 Afviklingsinstansen har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

19 Europa-Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Sagsøgte frifindes.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

20 Sagsøgeren har i stævningen fremført to anbringender, det første om en tilsidesættelse af artikel 12 og 14 i delegeret forordning 2015/63, for så vidt som Afviklingsinstansen ikke tog hensyn til instituttets deltagelse i en institutsikringsordning ved beregningen af ex ante-bidraget for bidragsperioden 2019, og det andet subsidiært om en ulovlighedsindsigelse vedrørende artikel 12 og 14 i delegeret forordning 2015/63 som følge af en tilsidesættelse af artikel 103, stk. 2 og 7, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190).

21 I anmodningen om tilpasning af stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 20. september 2022 i henhold til artikel 86 i Rettens procesreglement, har sagsøgeren anført, at instituttet opretholder hele sin argumentation i stævningen, idet det har præciseret, at dets påstande efter tilbagekaldelsen af den oprindelige afgørelse og erstatningen af denne med den anfægtede afgørelse skal forstås således, at de vedrører den anfægtede afgørelse.

22 Det er hensigtsmæssigt først at undersøge det andet anbringende, hvormed sagsøgeren har gjort gældende, at artikel 12 og 14 i delegeret forordning 2015/63 er ulovlige, og dernæst det første anbringende, der vedrører lovligheden af den anfægtede afgørelse.

Det andet anbringende om en ulovlighedsindsigelse vedrørende artikel 12 og 14 i delegeret forordning 2015/63

Formaliteten

23 Afviklingsinstansen har anført, at det andet anbringende skal afvises som for upræcist, da sagsøgeren ikke har præciseret, hvilke bestemmelser i artikel 12 og 14 i delegeret forordning 2015/63 der skulle erklæres uanvendelige med den begrundelse, at de var i strid med artikel 103, stk. 2 og 7, i direktiv 2014/59. Desuden er lovligheden af den delegerede forordnings artikel 12 efter Afviklingsinstansens opfattelse ikke relevant i den foreliggende sag, eftersom bestemmelsen ikke finder anvendelse.

24 Sagsøgeren er af den opfattelse, at det andet anbringende kan antages til realitetsbehandling.

25 I denne henseende følger det af retspraksis, at det, for at et søgsmål kan antages til realitetsbehandling, af retssikkerhedshensyn og af hensyn til en god retspleje er nødvendigt, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, eventuelt kortfattet, men dog konsekvent og forståeligt, fremgår af selve stævningen. Det følger ligeledes af retspraksis, at anbringender, der ikke er tilstrækkeligt angivet i stævningen, skal afvises (jf. dom af 7.7.2021, Bateni mod Rådet, T-455/17, EU:T:2021:411, præmis 135 og den deri nævnte retspraksis; jf. ligeledes i denne retning dom af 30.6.2021, Italien mod Kommissionen, T-265/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:392, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

26 Hvad angår den manglende klarhed af det andet anbringende, som Afviklingsinstansen har påberåbt sig, skal det bemærkes, at sagsøgeren i stævningen har præciseret, at instituttet kun har fremsat ulovlighedsindsigelsen vedrørende artikel 12 og 14 i delegeret forordning 2015/63 under den forudsætning, at Retten i forbindelse med undersøgelsen af det første anbringende måtte fortolke disse artikler således, at de ikke gør det muligt at tage hensyn til instituttets deltagelse i en institutsikringsordning i 2018 ved beregningen af dets ex ante-bidrag for bidragsperioden 2019.

27 Med det første anbringende har sagsøgeren anført, at artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 skal fortolkes således, at bestemmelsen gør det muligt at tage hensyn til instituttets deltagelse i en institutsikringsordning i 2018 ved beregningen af dets ex ante-bidrag for bidragsperioden 2019. Endvidere har instituttet gjort gældende, at referencedatoen for indgivelse af oplysninger med henblik på beregningen af ex ante-bidrag for bidragsperioden 2019, som er fastsat til den 31. december 2017 ved den delegerede forordnings artikel 14, stk. 1, ikke er til hinder for, at Afviklingsinstansen for denne periode tager hensyn til instituttets deltagelse i en institutsikringsordning, der fandt sted i 2018.

28 Det fremgår således af en samlet læsning af stævningen, at sagsøgeren har fremsat en ulovlighedsindsigelse vedrørende artikel 12, stk. 2, og artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63. I øvrigt har sagsøgeren under retsmødet ligeledes bekræftet, at instituttet med det andet anbringende sigtede mod at gøre gældende, at disse bestemmelser er ulovlige.

29 Hvad angår Afviklingsinstansens andet argument om, at lovligheden af artikel 12 i delegeret forordning 2015/63 ikke er relevant i den foreliggende sag, skal det bemærkes, at en ulovlighedsindsigelse, der er fremsat subsidiært i medfør af artikel 277 TEUF i forbindelse med anfægtelse af en anden retsakts lovlighed i hovedsagen, kun kan antages til realitetsbehandling, når der er en sammenhæng mellem denne retsakt og den bestemmelse, hvis ulovlighed påberåbes

(dom af 30.4.2019, Wattiau mod Parlamentet, T-737/17, EU:T:2019:273, præmis 56, og af 16.6.2021, Krajowa Izba Gospodarcza Chłodnictwa i Klimatyzacji mod Kommissionen, T-126/19, EU:T:2021:360, præmis 33).

30 Artikel 277 TEUF skal imidlertid fortolkes tilstrækkeligt bredt til at sikre en effektiv legalitetskontrol af institutionernes generelle retsakter til fordel for de personer, der er udelukket fra at anlægge direkte søgsmål til prøvelse af sådanne retsakter. Artikel 277 TEUF's anvendelsesområde skal således udstrækkes til at omfatte de af institutionernes retsakter, der har været af relevans for vedtagelsen af den afgørelse, som er genstand for annullationssøgsmålet, således at afgørelsen i det væsentlige hviler på disse, selv om disse retsakter ikke formelt udgør retsgrundlaget for den. I øvrigt kan reglerne for en og samme ordning ikke opdeles kunstigt med henblik på undersøgelsen af en ulovlighedsindsigelse (jf. dom af 16.6.2021, Krajowa Izba Gospodarcza Chłodnictwa i Klimatyzacji mod Kommissionen, T-126/19, EU:T:2021:360, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

31 I den foreliggende sag har sagsøgeren gjort gældende, at Afviklingsinstansen burde have taget hensyn til instituttets deltagelse i en institutsikringsordning i 2018 ved beregningen af dets ex ante-bidrag for bidragsperioden 2019 på grundlag af artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, hvilket Afviklingsinstansen afslog på grundlag af samme bestemmelse, da den fortolkede den anderledes.

32 Med den fremsatte ulovlighedsindsigelse har sagsøgeren anført, at hvis den fortolkning af artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, som Afviklingsinstansen har anlagt i den anfægtede afgørelse, var korrekt, ville bestemmelsen være ulovlig, fordi den ville tilsidesætte artikel 103, stk. 2 og 7, i direktiv 2014/59, eftersom disse bestemmelser pålægger Kommissionen i forbindelse med vedtagelsen af den pågældende delegerede forordning at sikre sig, at de årlige basisbidrag på en passende måde afpasses efter institutternes risikoprofil, og at der tages hensyn til et instituts deltagelse i en institutsikringsordning ved denne afpasning.

33 Under disse omstændigheder skal det fastslås, at der er en sammenhæng mellem den anfægtede afgørelse og artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63.

34 Dette gælder så meget desto mere, som Afviklingsinstansens argument, som der er redegjort for i denne doms præmis 29, hvis det blev fulgt, ville føre til, at reglerne for den ordning for beregning af ex ante-bidrag, der er indført ved delegeret forordning 2015/63, opdeles kunstigt, og at artikel 277 TEUF fratages sin effektive virkning.

35 Følgelig skal Afviklingsinstansens formalitetsindsigelser mod det andet anbringende forkastes.

Realiteten

36 Med det andet anbringende har sagsøgeren anført, at hvis artikel 12, stk. 2, og artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 skal fortolkes således, at der ikke kan tages hensyn til instituttets deltagelse i en institutsikringsordning i 2018 ved beregningen af dets ex ante-bidrag for bidragsperioden 2019, er disse bestemmelser i strid med artikel 103, stk. 2 og 7, i direktiv 2014/59.

37 Eftersom sagsøgeren kun har fremsat denne ulovlighedsindsigelse under den forudsætning, der er nævnt i denne doms præmis 36, skal det først undersøges, om artikel 12, stk. 2, og artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 gør det muligt for Afviklingsinstansen at tage hensyn til et instituts

deltagelse i en institutsikringsordning i 2018 ved beregningen af dets ex ante-bidrag for bidragsperioden 2019. Hvis dette ikke er tilfældet, skal det dernæst vurderes, om de pågældende bestemmelser er i overensstemmelse med artikel 103, stk. 2 og 7, i direktiv 2014/59.

– *Rækkevidden af artikel 12, stk. 2, og artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63*

38 Artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 bestemmer: »En ændring af institutters, herunder små institutters, status i løbet af bidragsperioden har ingen konsekvenser for det årlige bidrag, der skal betales i det pågældende år.«

39 I artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 hedder det: »Institutter indgiver til afviklingsmyndigheden de seneste foreliggende godkendte årsregnskaber inden den 31. december i året forud for bidragsperioden sammen med påtegningen fra revisor eller revisionsfirma.«

40 Sagsøgeren har gjort gældende, at artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 skal fortolkes således, at et instituts deltagelse i en institutsikringsordning udgør en ændring af status som omhandlet i denne bestemmelse, og at en sådan ændring skal tages i betragtning i den bidragsperiode, der følger efter den, hvor ændringen fandt sted, dvs. hvor instituttet tilsluttede sig institutsikringsordningen. Da sagsøgeren begyndte at deltage i en institutsikringsordning i 2018, burde Afviklingsinstansen således ifølge instituttet have taget hensyn til denne omstændighed ved beregningen af dets ex ante-bidrag for bidragsperioden 2019.

41 I modsætning til, hvad Afviklingsinstansen har anført, forhindrer artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 desuden ikke Afviklingsinstansen i at tage hensyn til et instituts deltagelse i en institutsikringsordning i 2018 ved beregningen af dets ex ante-bidrag for bidragsperioden 2019, selv om den pågældende deltagelse ikke var en realitet den 31. december 2017. Under alle omstændigheder kan den nævnte bestemmelse ikke anvendes til at bringe overholdelsen af det krav, der er fastsat ved artikel 103, stk. 2 og 7, i direktiv 2014/59, nemlig kravet om at afpasse ex ante-bidragene efter institutternes risikoprofil, navnlig med hensyn til deres deltagelse i en institutsikringsordning, i fare.

42 Afviklingsinstansen og Kommissionen har bestridt denne argumentation.

43 Afviklingsinstansen skal i henhold til artikel 4, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 fastsætte hvert instituts ex ante-bidrag på grundlag af de oplysninger, som instituttet har indgivet i overensstemmelse med den delegerede forordnings artikel 14.

44 Institutterne skal for det første i henhold til artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 indgive de seneste foreliggende godkendte årsregnskaber inden den 31. december i året forud for bidragsperioden (herefter »år N-1«) til Afviklingsinstansen. Regnskaberne skal indgives sammen med påtegningen fra revisor eller revisionsfirma.

45 Det skal fastslås, at de oplysninger, som Afviklingsinstansen beregner hvert instituts ex ante-bidrag på grundlag af, i betragtning af, hvor lang tid det tager at afslutte sådanne regnskaber, som hovedregel vedrører det næstsidste år forud for bidragsperioden eller under ekstraordinære omstændigheder et regnskabsår, der er påbegyndt i løbet af dette næstsidste år og afsluttet i løbet af år N-1 (herefter, for disse to perioder, »referenceåret N-2«).

46 Dernæst fremgår det af artikel 14, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, at institutterne som minimum skal indgive de oplysninger, der er omhandlet i bilag II til den delegerede forordning, til Afviklingsinstansen, bl.a. passiver, der er oprettet af et institut, som er medlem af en institutsikringsordning, og som ikke medtages ved beregningen af ex ante-bidrag i henhold til den delegerede forordnings artikel 5, stk. 1, litra b).

47 Endelig bestemmes det i artikel 14, stk. 3, i delegeret forordning 2015/63, at oplysningerne i bilag II til den delegerede forordning, som indgår i kravene vedrørende tilsynsmæssig indberetning, indgives til Afviklingsinstansen som indberettet af det pågældende institut i dets seneste relevante tilsynsrapport, der er indgivet til den kompetente myndighed vedrørende referenceåret for årsregnskabet som omhandlet i den delegerede forordnings artikel 14, stk. 1.

48 Det fremgår således af artikel 4, stk. 1, sammenholdt med artikel 14, stk. 1-3, i delegeret forordning 2015/63, at det tilkommer Afviklingsinstansen at beregne ex ante-bidragene på grundlag af oplysningerne om de seneste godkendte og attesterede årsregnskaber (herefter »regnskaberne«), der foreligger den 31. december i år N-1 (jf. i denne retning dom af 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, præmis 42), idet disse oplysninger således vedrører regnskaberne for referenceåret N-2.

49 Det skal i denne forbindelse præciseres, at oplysningen om et instituts deltagelse i en institutsikringsordning ved beregningen af dets ex ante-bidrag hænger tæt sammen med andre oplysninger i instituttets regnskaber. Når Afviklingsinstansen f.eks. anvender risikoindikatoren vedrørende en institutsikringsordning som fastsat i artikel 6, stk. 5, litra b), i delegeret forordning 2015/63, skal den nemlig – i overensstemmelse med den delegerede forordnings artikel 7, stk. 4, andet afsnit – bl.a. tage hensyn til den relative vægt af risikoindikatoren »handelsaktiviteter, ikke-balanceførte eksponeringer, derivater, kompleksitet og mulighed for afvikling« som fastsat i den delegerede forordnings artikel 6, stk. 5, litra a). Som Afviklingsinstansen har anført uden at blive modsagt af sagsøgeren, fremgår oplysningerne om sidstnævnte risikoindikator imidlertid som hovedregel af det pågældende instituts regnskaber.

50 Når et sådant institut deltager i en institutsikringsordning i år N-1, finder denne deltagelse således sted efter afslutningen af regnskaberne for referenceåret N-2, som er afgørende for beregningen af instituttets ex ante-bidrag, således som det fremgår af denne doms præmis 45. Under disse omstændigheder kan den pågældende deltagelse i en institutsikringsordning ikke betragtes som en oplysning, der vedrører disse regnskaber. I et sådant tilfælde skal Afviklingsinstansen ikke tage hensyn til denne deltagelse, når den beregner instituttets ex ante-bidrag for den pågældende bidragsperiode.

51 Denne konklusion afkræftes ikke af sagsøgerens argumenter.

52 For det første har sagsøgeren anført, at Afviklingsinstansen er forpligtet til at tage hensyn til et instituts deltagelse i en institutsikringsordning i år N-1 på grundlag af artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, da en sådan deltagelse udgør en ændring af status som omhandlet i denne bestemmelse.

53 Uden at det er nødvendigt at undersøge, om et instituts deltagelse i en institutsikringsordning udgør en »ændring af status« som omhandlet i artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, skal det blot bemærkes, at denne bestemmelse under alle omstændigheder ikke pålægger Afviklingsinstansen at tage hensyn til en sådan ændring, der fandt sted i år N-1, ved beregningen af ex ante-bidraget for den pågældende bidragsperiode.

54 Artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 bestemmer nemlig alene, at en ændring af institutters status i løbet af bidragsperioden ikke har »konsekvenser for det årlige [ex ante-]bidrag, der skal betales i det pågældende år«. Bestemmelsen præciserer således, at der ikke skal tages hensyn til en ændring af status ved beregningen af det ex ante-bidrag, der skal betales for det samme år, som den pågældende ændring fandt sted i, men den kræver ikke, at der nødvendigvis skal tages hensyn til ændringen ved beregningen af det ex ante-bidrag, der skal betales for det følgende år.

55 I denne henseende bemærkes indledningsvis, at sagsøgeren for det første ikke kan gøre gældende, at anvendelsen af udtrykket »det pågældende år« forudsætter en forskellig behandling af det år, hvor ændringen af status fandt sted, og det følgende år.

56 Den omstændighed, at det i artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 præciseres, at en ændring af status i løbet af bidragsperioden ikke har konsekvenser for det ex ante-bidrag, der skal betales for samme periode, betyder nemlig ikke i sig selv, at det modsætningsvis kan sluttes, at der skal tages hensyn til ændringen for den efterfølgende periode.

57 Dernæst bemærkes, at selv hvis det lægges til grund, at et instituts deltagelse i en institutsikringsordning udgør en »ændring af status« som omhandlet i artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, følger det – som anført i denne doms præmis 48-50 – af den delegerede forordnings artikel 4, stk. 1, sammenholdt med artikel 14, stk. 1-3, at der skal tages hensyn til en sådan deltagelse, hvis den fremgår af oplysningerne om regnskaberne for referenceåret N-2.

58 Der er imidlertid intet i ordlyden af artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, der tyder på, at denne bestemmelse er en fravigelse af den nævnte regel.

59 Artikel 14 i delegeret forordning 2015/63 indgår ganske vist – som anført af sagsøgeren – i forordningens afdeling 3 med overskriften »Administrative aspekter og sanktioner«, men det kan ikke udledes heraf, at bestemmelsens rækkevidde skulle være begrænset til de rent administrative aspekter af ordningen med ex ante-bidrag. Eftersom forordningens artikel 4, stk. 1, udtrykkeligt bestemmer, at Afviklingsinstansen skal beregne ex ante-bidragene på grundlag af de oplysninger, som institutterne har indgivet »i overensstemmelse med artikel 14 [i delegeret forordning 2015/63]«, er denne bestemmelse tværtimod relevant for beregningen af de pågældende bidrag.

60 Endelig kan Retten ikke tiltræde sagsøgerens argument om, at hvis artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 ikke gør det muligt at tage hensyn til en ændring af status i den bidragsperiode, der følger efter den, hvor ændringen fandt sted, bliver bestemmelsen overflødig.

61 Det fremgår i denne henseende af retspraksis, at artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 bl.a. har til formål at undgå enhver usikkerhed med hensyn til rækkevidden af denne delegerede forordnings artikel 12, stk. 1, for så vidt som denne bestemmelse fastsætter en undtagelse til princippet om, at ex ante-bidragene beregnes på grundlag af de oplysninger, der forelå den 31. december i år N-1 (dom af 29.9.2022, ABLV Bank mod Afviklingsinstansen, C-202/21 P, EU:C:2022:734, præmis 61).

62 Artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 bevarer således sin genstand, for så vidt som bestemmelsen udtrykkeligt præciserer den konsekvens, der allerede implicit kan udledes af den delegerede forordnings artikel 14, stk. 1, nemlig at et instituts »ændring af status« ikke kan have konsekvenser for det ex ante-bidrag, der skal betales i det pågældende år.

63 Det følger af det ovenstående, at artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 ikke pålægger Afviklingsinstansen at tage hensyn til et instituts deltagelse i en institutsikringsordning, der fandt sted i år N-1, ved beregningen af ex ante-bidraget.

64 For det andet kan sagsøgeren ikke gøre gældende, at en sådan forpligtelse følger af artikel 14, stk. 5, i delegeret forordning 2015/63, som bestemmer, at »[h]vis de oplysninger eller data, der indgives til afviklingsmyndighederne, er omfattet af ajourføringer eller rettelser, skal sådanne ajourføringer eller rettelser indgives til afviklingsmyndighederne uden unødig forsinkelse«.

65 Det skal i denne henseende præciseres, at de ajourføringer, der er nævnt i artikel 14, stk. 5, i delegeret forordning 2015/63, vedrører de oplysninger eller data, som det pågældende institut har indgivet i henhold til den delegerede forordnings artikel 14, stk. 1, og som således vedrører referenceåret N-2. Der er således intet i den delegerede forordnings artikel 14, stk. 5, der tyder på, at bestemmelsen har til formål at tillade et institut at forelægge Afviklingsinstansen oplysninger vedrørende en anden periode end den, som de i den delegerede forordnings artikel 14, stk. 1, omhandlede regnskaber vedrører, nemlig referenceåret N-2.

66 For det tredje kan sagsøgeren ikke påberåbe sig artikel 17, stk. 3, i delegeret forordning 2015/63 til støtte for, at Afviklingsinstansen er forpligtet til at tage hensyn til oplysninger, der vedrører år N-1.

67 Artikel 17, stk. 3, i delegeret forordning 2015/63 bestemmer, at »[h]vis de oplysninger, som institutterne har indgivet til afviklingsmyndigheden, er omfattet af tilpasninger eller revisioner, justerer afviklingsmyndigheden [ex ante-bidraget] i overensstemmelse med de ajourførte oplysninger efter beregning af det pågældende instituts [ex ante-bidrag] for den følgende bidragsperiode«.

68 Som anført af Afviklingsinstansen følger det heraf, at artikel 17, stk. 3, i delegeret forordning 2015/63 alene fastlægger det tidspunkt, som de i bestemmelsen omhandlede tilpasninger eller revisioner får virkning fra, nemlig i den følgende bidragsperiode. Bestemmelsen har derimod ikke til formål at ændre referencedatoen for de oplysninger, der er relevante for beregningen af ex ante-bidrag, som fastsat i den delegerede forordnings artikel 14, stk. 1.

69 For det fjerde har sagsøgeren anført, at beregningen af ex ante-bidragene skal foretages på grundlag af et »øjebliksbillede« af institutterne den 1. januar hvert regnskabsår, hvorved instituttet har støttet sig på generaladvokat Campos Sánchez-Bordonas forslag til afgørelse State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:539, punkt 71). Ifølge instituttet skulle der derfor tages hensyn til dets deltagelse i den pågældende institutsikringsordning ved beregningen af dets ex ante-bidrag for bidragsperioden 2019.

70 Det skal i denne henseende først bemærkes, at der i artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 ganske vist henvises til en enkelt dato, nemlig den 31. december i år N-1, men at denne henvisning vedrører tilgængeligheden af de regnskaber, der anvendes til beregningen af ex ante-bidragene. Det kræves imidlertid også, at de regnskaber, der foreligger på denne dato, er behørigt godkendt og attesteret, hvilket som bemærket i denne doms præmis 45 betyder, at disse regnskaber vedrører referenceåret N-2.

71 Dernæst fremgår det ganske vist af artikel 14, stk. 4, i delegeret forordning 2015/63, at de oplysninger, der udgør grundlaget for beregningen af ex ante-bidragene for en bidragsperiode, som anført af sagsøgeren kan indgives af det pågældende institut senest den 31. januar i året for

bidragsperioden. Dette påvirker imidlertid heller ikke den konstatering, der følger af denne doms præmis 42-50, hvorefter de pågældende oplysninger skal vedrøre de regnskaber, der foreligger den 31. december i år N-1 og således vedrører referenceåret N-2.

72 For det femte må der drages den samme konklusion for så vidt angår sagsøgerens argument om, at et instituts deltagelse i en institutsikringsordning ikke er en regnskabsmæssig oplysning, der kan variere. Den eventuelle varierende eller statiske karakter af de oplysninger, der er omhandlet i artikel 14, stk. 4, i delegeret forordning 2015/63, er nemlig ikke relevant i betragtning af den klare ordlyd af den delegerede forordnings artikel 14, stk. 1, hvoraf det fremgår, at oplysningerne til beregning af ex ante-bidragene skal vedrøre de regnskaber, der foreligger den 31. december i år N-1, og at de således som bemærket i denne doms præmis 45 vedrører referenceåret N-2.

73 Henset til det ovenstående skal det fastslås, at artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 ikke forpligter Afviklingsinstansen til at tage hensyn til et instituts deltagelse i en institutsikringsordning ved beregningen af ex ante-bidraget i den bidragsperiode, der følger efter den, hvor deltagelsen fandt sted, og i øvrigt ikke giver Afviklingsinstansen mulighed herfor.

74 Denne konklusion bekræftes af det formål, der forfølges med ordningen med ex ante-bidrag som indført ved direktiv 2014/59 og forordning nr. 806/2014 og som præciseret ved delegeret forordning 2015/63.

75 Som bemærket i denne doms præmis 48 påhviler det nemlig Afviklingsinstansen at beregne ex ante-bidragene på grundlag af de oplysninger, som vedrører de regnskaber, der foreligger den 31. december i år N-1, og som vedrører referenceåret N-2.

76 Hvis Afviklingsinstansen skulle tage hensyn til alle de pågældende institutters deltagelse i en institutsikringsordning i år N-1, ville pålideligheden af den beregning af ex ante-bidrag, der foretages i det følgende år, imidlertid kunne blive påvirket negativt, da Afviklingsinstansen bl.a. ville være forpligtet til at foretage denne beregning på grundlag af andre oplysninger end dem, der vedrører de nævnte behørigt godkendte regnskaber. Den nævnte beregnings manglende pålidelighed risikerer således at hindre opfyldelsen af det formål, der forfølges med ordningen med ex ante-bidrag, nemlig senest pr. 31. december 2023 at nå mindst 1% af de dækkede indskud i alle de institutter, der er meddelt tilladelse på de medlemsstaters område, der deltager i den fælles afviklingsmekanisme (jf. i denne retning og analogt dom af 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, præmis 41 og 43).

77 Endelig ville en hensyntagen til deltagelsen i en institutsikringsordning, der fandt sted i år N-1, påvirke sammenhængen i beregningen af ex ante-bidragene og sammenligneligheden af de oplysninger, der anvendes til denne beregning. Mens Afviklingsinstansen med henblik på en sådan beregning i overensstemmelse med artikel 4 og 14 i delegeret forordning 2015/63 tager hensyn til oplysningerne vedrørende referenceåret N-2 (jf. denne doms præmis 48), er den nemlig også forpligtet til at tage hensyn til oplysningerne vedrørende en anden periode, nemlig år N-1, for så vidt angår et instituts deltagelse i en institutsikringsordning, der fandt sted i år N-1.

78 Henset til det ovenstående skal artikel 12, stk. 2, og artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 fortolkes således, at bestemmelserne ikke gør det muligt for Afviklingsinstansen at tage hensyn til et instituts deltagelse i en institutsikringsordning, der fandt sted i 2018, ved beregningen af dets ex ante-bidrag for bidragsperioden 2019.

– Lovligheden af artikel 12, stk. 2, og artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 i lyset af artikel 103, stk. 2 og 7, i direktiv 2014/59

79 Med det andet anbringende har sagsøgeren anført, at hvis artikel 12, stk. 2, og artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 skal fortolkes således, at bestemmelserne ikke gør det muligt at tage hensyn til et instituts deltagelse i en institutsikringsordning, der fandt sted i 2018, ved beregningen af dets ex ante-bidrag for bidragsperioden 2019, er bestemmelserne i strid med artikel 103, stk. 2 og 7, i direktiv 2014/59.

80 Det andet anbringende består af to led, hvoraf det første vedrører en tilsidesættelse af kravet i artikel 103, stk. 2 og 7, i direktiv 2014/59 om, at ex ante-bidragene skal afpasses efter hvert instituts risikoprofil, og det andet en tilsidesættelse af betingelsen i artikel 103, stk. 7, litra h), i direktiv 2014/59 om, at der ved fastsættelsen af ex ante-bidrag skal tages hensyn til den omstændighed, at et institut deltager i en institutsikringsordning.

81 Afviklingsinstansen og Kommissionen har bestridt denne argumentation.

82 Da dette anbringendes to led er tæt forbundne, skal de behandles samlet.

83 Det skal i denne henseende bemærkes, at Kommissionen ved præciseringen af reglerne for justering af ex ante-bidrag i forhold til risikoprofilen ved delegeret forordning 2015/63 i henhold til den delegation af beføjelser, der er fastsat i artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59, råder over et vidt skøn, når den skal foretage komplekse vurderinger og evalueringer (jf. i denne retning dom af 20.12.2023, Landesbank Baden-Württemberg mod Afviklingsinstansen, T-389/21, EU:T:2023:827, præmis 105-111).

84 Dette gælder også for så vidt angår Kommissionens beføjelse til at fastsætte referencedatoerne for hensyntagen til oplysninger, der er relevante for justeringen af ex ante-bidrag i forhold til risikoprofilen, herunder referencedatoen for hensyntagen til et instituts deltagelse i en institutsikringsordning.

85 Denne fastsættelse er nemlig en integrerende del af metoden til justering af ex ante-bidrag i forhold til risikoprofilen, der som helhed indebærer komplekse vurderinger og evalueringer (jf. i denne retning dom af 20.12.2023, Landesbank Baden-Württemberg mod Afviklingsinstansen, T-389/21, EU:T:2023:827, præmis 105-111).

86 Endvidere begrænser artikel 103, stk. 7, litra h), i direktiv 2014/59 sig til at angive, at Kommissionen, når den vedtager delegerede retsakter for at præcisere, hvordan ex ante-bidrag afpasses forholdsmæssigt efter institutternes risikoprofil, skal tage hensyn til den omstændighed, at et institut er omfattet af en institutsikringsordning, uden dog at præcisere, hvornår der skal tages hensyn til en sådan omstændighed.

87 Under disse omstændigheder skal Unionens retsinstansers prøvelse for så vidt angår referencedatoerne for metoden for afpasning af ex ante-bidrag i henhold til artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59 og navnlig for hensyntagen til et instituts deltagelse i en institutsikringsordning begrænses til en undersøgelse af, om udøvelsen af den skønsbeføjelse, der er tillagt Kommissionen, er behæftet med en åbenbar fejl, eller om der foreligger magtfordrejning, eller om Kommissionen åbenbart har overskredet grænserne for denne beføjelse (jf. i denne retning dom af 20.12.2023, Landesbank Baden-Württemberg mod Afviklingsinstansen, T-389/21, EU:T:2023:827, præmis 112).

88 Det følger heraf, at det påhviler sagsøgeren at godtgøre, at artikel 12, stk. 2, og artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn eller magtfordrejning eller åbenbart overskrider grænserne for Kommissionens beføjelser.

89 Det skal i denne henseende indledningsvis fremhæves, at Kommissionen i delegeret forordning 2015/63 faktisk har taget hensyn til institutternes medlemskab af en institutsikringsordning som et forhold, der er relevant i forbindelse med afpasningen af ex ante-bidrag efter institutternes risikoprofil.

90 Det fastslås nærmere bestemt i artikel 5, stk. 1, litra b), i delegeret forordning 2015/63, at det årlige basisbidrag beregnes eksklusive visse passiver, der er oprettet af et institut, som er medlem af en institutsikringsordning. Desuden tages der i den delegerede forordnings artikel 6, stk. 5, litra b), og artikel 7, stk. 4, litra b), hensyn til et instituts medlemskab af en institutsikringsordning med henblik på at afpasse det årlige basisbidrag efter instituttets risikoprofil.

91 Det er endvidere korrekt, at der ved beregningen af ex ante-bidrag i overensstemmelse med artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 tages hensyn til deltagelsen i en institutsikringsordning med en forsinkelse, der svarer til perioden mellem referencedatoen for de i bestemmelsen omhandlede regnskaber og datoen for beregningen af ex ante-bidragene.

92 Denne tilgang er imidlertid begrundet i nødvendigheden af at fastsætte en fælles dato for alle de pågældende institutter, der gør det muligt at sammenligne de data og oplysninger, som de indgiver med henblik på beregningen af ex ante-bidragene. Det fremgår nemlig for det første af betragtningerne i denne doms præmis 75, at en sådan dato bl.a. har til formål at gøre det muligt for Afviklingsinstansen at foretage en pålidelig beregning af ex ante-bidragene på grundlag af de godkendte regnskaber og dermed at nå det mål, der er nævnt i samme præmis.

93 For det andet er den forsinkelse, der er nævnt i denne doms præmis 91, ikke åbenbart uhensigtsmæssig, eftersom Afviklingsinstansen i overensstemmelse med artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 tager hensyn til oplysningerne om de seneste godkendte og attesterede regnskaber, således at beregningen af ex ante-bidragene er baseret på oplysningerne vedrørende det første år, som regnskaberne foreligger for i en godkendt og attesteret form (jf. denne doms præmis 45).

94 Endelig skal det bemærkes, at sagsøgeren ikke er fremkommet med andre oplysninger med henblik på at godtgøre, at artikel 12, stk. 2, og artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 var behæftet med et åbenbart urigtigt skøn eller magtfordrejning eller åbenbart overskred grænserne for Kommissionens beføjelser, da det ved bestemmelserne blev fastsat, hvornår der skulle tages hensyn til et instituts deltagelse i en institutsikringsordning.

95 Under disse omstændigheder skal sagsøgerens andet anbringende forkastes.

Det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af artikel 12, stk. 2, og artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63

96 Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at Afviklingsinstansen ved at afvise at tage hensyn til instituttets deltagelse i den pågældende institutsikringsordning i 2018 ved beregningen af ex ante-bidraget for bidragsperioden 2019 har tilsidesat artikel 12, stk. 2, og artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63.

97 Afviklingsinstansen har bestridt denne argumentation.

98 Det skal fastslås, at sagsøgerens deltagelse i den pågældende institutsikringsordning ikke fandt sted i referenceåret N-2, dvs. i 2017, idet institutsikringsordningen først blev oprettet i 2018.

99 Som det fremgår af denne doms præmis 43-78, skal artikel 12, stk. 2, og artikel 14, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 fortolkes således, at bestemmelserne ikke gør det muligt for Afviklingsinstansen at tage hensyn til sagsøgerens deltagelse i en institutsikringsordning, der fandt sted i 2018, ved beregningen af ex ante-bidraget for bidragsperioden 2019.

100 Denne konklusion drages ikke i tvivl af sagsøgerens argument om, at instituttets regnskaber, der forelå den 31. december 2017, indeholder visse oplysninger om oprettelsen af den institutsikringsordning, som instituttet er medlem af, og at Afviklingsinstansen således burde have taget hensyn til dem for bidragsperioden 2019.

101 Afviklingsinstansen kan nemlig i medfør af artikel 2, stk. 1, nr. 8), i direktiv 2014/59 ved beregningen af ex ante-bidraget kun tage hensyn til institutsikringsordninger, der har opnået tilladelse i overensstemmelse med artikel 113, stk. 7, i forordning nr. 575/2013.

102 Det skal imidlertid fastslås, at oprettelsen af den omhandlede institutsikringsordning først blev endelig, efter at den spanske nationalbank i marts 2018 havde bekræftet, at aftalen om oprettelse af institutsikringsordningen opfyldte kravene i artikel 113, stk. 7, i forordning nr. 575/2013.

103 Under disse omstændigheder begik Afviklingsinstansen ikke en retlig fejl, da den ikke tog hensyn til sagsøgerens deltagelse i den pågældende institutsikringsordning, der fandt sted i 2018, ved beregningen af ex ante-bidraget for bidragsperioden 2019.

104 Det følger heraf, at det første anbringende skal forkastes, og at Afviklingsinstansen skal frifindes i det hele.

Sagsomkostninger

105 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger og at betale de af Afviklingsinstansen afholdte omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom.

106 I overensstemmelse med procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer Kommissionen sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tiende Udvidede Afdeling):

1) Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) frifindes.

2) Banco Cooperativo Español, SA bærer sine egne omkostninger og betaler de af Afviklingsinstansen afholdte omkostninger.

3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Kornezov Buttigieg Hesse

Petrlík Spangsberg Grønfeldt

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. januar 2025.

Underskrifter